

ENTER

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน
สนธยา นแปล

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

帝王决

ทดลองอ่าน
ฟ้าลวรงค์
ราชันทะเลฟ้า

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

6

6

ENTER
www.enter-books.com

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

帝王決

ทดลองอ่าน

ฟ้าลวรงค์

ราชันทะเลฟ้า

ผ่าสวรรค์ ราชันทะลุฟ้า 6

水鹏程 Shui Peng Cheng เขียน สุนทรภู่ แปล

《帝王决》 Vol. 06

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © 水鹏程 (Shui Peng Cheng)

Thai edition rights under license granted by 北京天下书盟文化传媒股份有限公司
(Beijing World Shumeng Cultural Media Co., Ltd.)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Arranged through 风云时代出版股份有限公司

(Storm & Stress Publishing Co., Ltd.) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2632-8

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 000 บาท

พิมพ์บน

กระดาษคุณภาพดี

ห้องโถงสายตาคูล

www.greenread.com

คำนำ

ตลอดมาถึงอิหฺมิงของเราหลบหนีการไล่ล่าและสร้างฐานที่มั่นอันปลอดภัยให้แก่ตนเองและพวกพ้อง จนแทบไม่ได้กระโจนสู่ขอบเขตอันตรายด้วยตนเองอีกเลย ทว่าหลังจากผ่านมาเนิ่นนาน เขาเลือกที่จะไปเมืองเจี้ยนคังที่อยู่เพียงใต้จมูกของราชสำนักจีนด้วยตนเอง ซึ่งหากมีคนรู้สถานะอันอ่อนของเขาขึ้นมาแน่นอนย่อมเป็นเรื่องร้ายมากกว่าดีแน่ และยากยิ่งที่จะหลบหนีไปไม่ว่าด้วยวิธีใด แต่นั่นแหละคือถึงอิหฺมิง ใน 'ผ่าสวรรค์ ราชันทะเลผู้ฟ้า' เล่มที่ 6 นี้ เราจะได้เห็นอีกแง่มุมของถึงอิหฺมิง ที่ยอมเสี่ยงเพื่อผลประโยชน์อันคุ้มค่า และผลการเสี่ยงจะออกมาอย่างไรนั้น คำตอบอยู่ในมือผู้อ่านทุกท่านแล้ว เชิญรับชมได้เลย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บู๊คส์

เกี่ยวกับนักเขียน

สุ่ยเผิงเฉิง เกิดเมื่อ ค.ศ. 1985 ขึ้นขอบนิยายกำลังภายในของท่านจินยง (กิมย้ง) อย่างที่สุด ตอนเรียนชั้นมัธยมปลายเคยลองเขียนนิยายกำลังภายในเรื่องยาว กลายเป็นเด็กหนุ่มที่เดินอยู่ระหว่างเส้นขอบของโลกแห่งความจริงและใต้เงาของบรรณพิภพ หลังจากเรียนจบจากมหาวิทยาลัยก็เริ่มเขียนผลงานลงในเว็บอ่านนิยายออนไลน์ โดยใช้ชื่อนามปากกาว่า 'สุ่ยเผิงเฉิง' และยังคงปลุกเพาะผลงานผ่านปลายปากกาอย่างไม่หยุดยั้ง

เกร็ดประวัติศาสตร์

หวนเวิน (ค.ศ. 312-373) ชื่อรองหวนจื่อ เป็นชาวเมืองหลงคิง แคว้นเฉียว (ปัจจุบันคือตำบลหลงคิง อำเภอไหวหยวน มณฑลอันฮุย) เป็นผู้บัญชาการทหารคนสำคัญ และเป็นขุนนางผู้ทรงอิทธิพลในสมัยตงจิน ได้รับตำแหน่งสูงสุดคือสมุหกลาโหม และมหาอำมาตย์ราชเลขาธิการ

หวนเวินเป็นบุตรชายคนโตของหวนอี่เจ้าเมืองเซวียนเฉิง มีชื่อเสียงเกรียงไกรจากเหตุหน้าทัพกวาดล้างเฉิงฮั่น อีกทั้งยังเคยนำทัพขึ้นเหนือกำราบศัตรูถึงสามครั้ง ควบคุมดูแลราชสำนัก และเคยโค่นล้มจักรพรรดิที่ดูยความสามารถ คิดแย้งชิงราชบัลลังก์เป็นของตน แต่ท้ายที่สุด ด้วยเพราะการนำทัพปราบอู๋ครั้งสุดท้ายพ่ายแพ้ปราชัย เป็นผลให้เสื่อมเสียชื่อเสียงเกียรติยศ และถูกอำนาจของสกุลหวังและสกุลเซี่ยแห่งราชสำนักข่มทับ จึงไม่อาจสมปรารถนา

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

แม่ทัพกองกำลังผสม

แสงสีเงินยวงจับอยู่บนปากฟ้าฝั่งตะวันออก ดวงอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้าออกมาที่ละน้อย ครั้นแสงสีของกลุ่มแรกทาบทับลงบนเมืองเจียนคัง พื้นดินที่ถูกน้ำฝนชะล้างมาตลอดทั้งคืนก็ส่องสะท้อนแวววาวเกลี้ยงเงลา เพียงไม่นาน เมืองที่เจียบสงบเต็มไปด้วยกลิ่นอายโบราณโบราณอย่างเจียนคังก็คึกคัก เหล่าพ่อค้าวานิชต่างพากันบุแผงขายของเต็มสองฟากถนน เช้าวันใหม่เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

ภายในตรอกคู่อี้ คนสามคนเดินออกมาจากคฤหาสน์ตระกูลจินจินหย่ง ถึงอี่หมิง ชุนหู่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าอาภรณ์ชุดใหม่ เหมาะสมกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับบรรยากาศภายในเมืองเจียนคัง

พวกเขาสามคนเดินลึกเข้าไปในตรอก เพียงไม่นานก็พบกับคนในชุดขุนนางกลุ่มหนึ่ง หลังทักทายกันพอเป็นพิธี ทุกคนก็แยกย้ายไปตามทาง ไม่มีใครยินดีเสียเวลาพูดคุยกันให้มากความ

"นายท่าน ลึกเข้าไปในตรอกจะมีคฤหาสน์อยู่สามหลัง หลังหนึ่งเป็นของตระกูลหวัง อีกสองหลังเป็นของตระกูลเซี่ยและตระกูลหวน

ทั้งสามตระกูลล้วนแต่เป็นขุนนางทรงอำนาจ ทว่าในยามนี้หวนเงินมีอำนาจมากที่สุด ไม่ต่างจากพระอาทิตย์ยามเที่ยงตรง อินเฝ้าหลังพ่ายศึกกรีธาทัพขึ้นเหนือคราวนั้น หวนเงินก็ทำเช่น 'เห็นคนตกบ่อทุ่มหิน'* กร่อนอำนาจของพวกชื่อหมาวู้ให้อ่อนแอลงเป็นอันมาก ส่วนตระกูลหวังกับตระกูลเซียเองก็หันไปพึ่งพาตระกูลหวน ทำให้หวนเงินกลายเป็นขุนนางที่มีอำนาจสูงสุด หากหมายผูกสัมพันธ์กับราชสำนักจีน นายท่านต้องไปเยี่ยมเยียนหวนเงินก่อน ทว่าคิดพบหวนเงินจะต้องผ่านด่านตระกูลหวังและตระกูลเซีย ตระกูลหวังมีศิษย์ผู้น้องของข้าหวังซีจื่อเป็นตัวแทน ส่วนตระกูลเซียมีเซียซัง เซียอันเป็นตัวแทน เพียงแต่ยามนี้เซียซังไม่ได้อยู่ที่เจียนคัง แต่ไปรักษาการณ์อยู่ที่ไซวซุน อีกเดี๋ยวเราจะไปเยี่ยมเยียนตระกูลหวังก่อน หลังจากนั้นค่อยแวะไปเยี่ยมเยียนเซียอันที่ตระกูลเซีย สำหรับขุนนางใหญ่คนอื่น ๆ นายท่านไม่จำเป็นต้องเดินทางไปพบด้วยตนเอง ทั้งหมดข้าน้อยจะเป็นคนกลางให้" จินหย่งกระซิบ

หลังฟังจบถึงอึ้งหิมก็รู้สึกว่สถานการณ์ภายในราชสำนักจีนนั้นซับซ้อนกว่าดินแดนทางตอนเหนือมากมายนัก การที่จินหย่งจับเส้นสายความสัมพันธ์ได้กระจ่างเช่นนี้ นั่นก็แปลว่าเขาเตรียมทุกอย่างในเจียนคังไว้พร้อมสรรพแล้ว

ถึงอึ้งหิมพยักหน้าพึงพอใจ "ความหมายของเจ้าคือพวกเราควรไปตระกูลหวังก่อน ก็ดี ข้าเองก็อยากพบหวังซีจื่อเช่นกัน!"

ตระกูลหวังแห่งกลางหย่าเป็นตระกูลใหญ่ของราชสำนักจีนมาแต่ไหนแต่ไร นับแต่เริ่มสถาปนาราชวงศ์ตงจิ้น ก็มีคำเล่าลือในหมู่ชาวบ้านว่า 'หวังและหมาแย่งยึดแผ่นดิน'** เรื่องนี้ไม่ใช่ข่าวโคมลอย ราชวงศ์

* เห็นคนตกบ่อทุ่มหิน เป็นสำนวน หมายถึงเห็นคนเดือดร้อนแล้วไม่ช่วย ยังซ้ำเติมให้หนักหนาสาหัสกว่าเดิม

** หวัง หมายถึงตระกูลหวังแห่งกลางหย่า หมา ย่อมาจากชื่อหมา เป็นตระกูลของราชวงศ์ตงจิ้น สองฝ่ายคานอำนาจกันและกัน มีอิทธิพลไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

ตงจิ้นสถาปนาตนขึ้นที่เจี้ยนคังได้ ก็เพราะมีหวังเต๋าตัวแทนรุ่นแรกของตระกูลหวังคอยช่วยเหลือ เขาทำงานรับใช้จักรพรรดิจิ้นหยวนตี้ จิ้นหมิงตี้ และจิ้นเจิงตี้ติดต่อกันถึงสามรัชสมัย เป็นหนึ่งในผู้วางรากฐานการปกครองให้แก่ราชวงศ์ตงจิ้น และที่อยู่ร่วมยุคสมัยกับหวังเต๋ายังมีหวังตุนอยู่อีกคน

ทว่าหวังตุนไม่ได้ซื่อสัตย์เหมือนหวังเต๋า เขากุมกำลังทหารหลักในมือ สิ้นสะเทือนสยบหกดินแดนเจียงหนาน ต่อมาภายหลังได้ก่อการกบฏนำปากองกำลังบุกเจี้ยนคัง หากมิใช่เพราะป่วยตายเสียก่อนเกรงว่าจักรพรรดิจิ้นในยามนี้คงเป็นสกุลอื่นไปแล้ว

ราชสำนักจิ้นแม้จะปลดอภัย ทว่าอำนาจของตระกูลหวังกลับมิได้เสื่อมสลาย แต่อ่อนแอลงเล็กน้อยเท่านั้น หน้าซ้ำหวังตุนยังเป็นปฐมบทของขุนนางเรื่องอำนาจแห่งราชสำนักจิ้นอีกต่างหาก

หลังจากยุคของหวังเต๋าหวังตุน ตระกูลหวังก็จืดจางอยู่ในราชสำนักมาโดยตลอด แต่กระนั้นชื่อเสียงของพวกเขาก็ยังคงเฟื่องฟูมิได้เสื่อมลง ครั้นมาถึงยุคของหวังซีจื่อ เขาก็ได้กลายเป็นตัวแทนอันโดดเด่นของตระกูล และเพราะได้รับการแต่งตั้งเป็นแม่ทัพขวา ผู้คนจึงเรียกขานเขาว่าแม่ทัพขวาหวัง

เดินอยู่ในตรอกคู่อี้ได้ไม่นาน จินหย่งก็พาถึงอี่หมิงมาหยุดอยู่หน้าประตูคุกหาสน์หลังหนึ่ง บนป้ายเหนือซุ้มประตูมีอักษรขนาดใหญ่สีตัวเขียนว่า 'จวนแม่ทัพขวา'

"นายท่าน ที่นี่ก็คือที่พำนักของหวังซีจื่อ" จินหย่งชี้นิ้วไปยังจวนแม่ทัพขวาพลางพูดขึ้นซ้ำๆ

ครั้นเห็นประตูคุกหาสน์ปิดสนิท ถึงอี่หมิงก็พูดขึ้น "ซุนหนู่ ไปเคาะประตู"

จินหย่งตั้งขุนหนูไว้ก่อนยิ้มพูด "นายท่าน คิดผ่านประตูคุณาสน์เข้าไปมิใช่แค่เคาะประตูก็ย่างกรายเข้าไปได้โดยง่าย เรื่องนี้ให้ข้าจัดการเถอะ"

พูดจบเขาก็เดินไปที่หน้าประตู ยกมือเคาะลงบนประตูสามทีแรงๆ ก่อนจะตะโกนเสียงดัง "จินหย่งเฝ้าแก้หอสุราไหว้วเจียน มาขอพบแม่ทัพขวาหวัง!"

ระหว่างประตูขนาดใหญ่สองบานมีช่องหน้าต่างเล็กๆ อยู่บานหนึ่ง ชายอายุสี่สิบกว่าพอเห็นจินหย่งเข้าก็เอ่ยปากถาม "เฝ้าแก้จิน เหตุใดถึงเป็นท่านอีกแล้ว หูตาของท่านช่างจับไวแหม่นยำดีแท้ แม่ทัพขวาเพิ่งกลับมาจากไค่วจีเมื่อวาน วันนี้ท่านก็มาเยี่ยมเยียนแต่เช้า"

"ฮ่าๆ ก็แค่เรื่องบังเอิญเท่านั้น นี่คือนั่งสือขอเข้าพบของข้าหวังว่าพี่ชายจะช่วยนำมันไปมอบให้กับแม่ทัพขวา" ตอนควักเอาหนังสือขอเข้าพบออกมา จินหย่งก็ยึดเงินจำนวนหนึ่งให้อีกฝ่าย

คนผู้นั้นยิ้มบอก "เฝ้าแก้จิน ท่านรออยู่ที่นี้สักครู่ ข้าจะเอาหนังสือขอเข้าพบของท่านไปมอบให้ท่านแม่ทัพขวา!"

หน้าต่างบานเล็กปิดลง เสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังมาจากหลังประตูใหญ่ ดูทำอีกฝ่ายคงกำลังวิ่งไปรายงานหวังซีจื่อ

จินหย่งถอยกลับมายืนอยู่ข้างถึงอิ๋หมิง "นายท่าน ที่นี้กฎระเบียบมากมาย เคาะประตูต้องยื่นหนังสือขอเข้าพบ พร้อมมอบเงินให้ชาวบ้านอีกจำนวนหนึ่ง ไม่อย่างนั้นพวกเขาไม่มีทางยอมไปรายงานให้"

"हींๆ เดิมข้าเข้าใจว่าหวังซีจื่อเป็นผู้มีคุณธรรมสูงส่ง นี่ก็ไม่ถึงว่าจะเลี้ยงคนเฝ้าประตูเช่นนี้ไว้" ถึงอิ๋หมิงพูดเย้ยหยัน

จินหย่งพูด "หาใช่อย่างที่นายท่านคิดไม่ หวังซีจื่อคือหวังซีจื่อ คนเฝ้าประตูคือคนเฝ้าประตู คนเฝ้าประตูในตรอกกู่อี้ทั้งหมดล้วนเป็น

เช่นนี้ คนเฝ้าประตูพวกนี้กลายเป็นกฎระเบียบที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษรของตรอกคู่อี้ไปแล้ว ยื่นหนังสือขอเข้าพบ หากไม่มีเงินติดไปด้วยพวกเขา ย่อมคร้านเกินกว่าจะใส่ใจ ต่อให้รับไปก็อาจโยนทิ้งไม่เข้าไปรายงาน"

"การขอร่ำราษฏรบังหลวงนั้นมีมาแต่โบราณกาล มากบ้างน้อยบ้างก็แล้วแต่ มีเงินจ้างฝีมือแบ่งได้ก็ยอมจ้างมาไม่ฝีมือเท่ากัน วิสัยมนุษย์ก็เช่นนี้!" ถังอี่หมิงส่ายหน้า

รออยู่เป็นนาน ในที่สุดประตูจวนแม่ทัพขวาก็เปิดออก คนเฝ้าประตูคนเดิมวิ่งกั้นกระเพื่อมเข้ามา ก้มหน้าค้อมเอวแสดงคารวะเงินหย่ง "เอ้าแกจิ้น แม่ทัพขวารอท่านอยู่ที่โถงใหญ่ เชิญเอ้าแกจิ้นเข้าไปข้างในเถอะ!"

พวกเขาเดินเข้าไปในจวนแม่ทัพขวา ภายใต้การนำของเงินหย่ง ถังอี่หมิงกับซุนหู่มาถึงยังโถงใหญ่

ที่ยืนอยู่กลางโถงใหญ่คือชายสูงวัยอายุประมาณห้าสิบกว่า ร่างกายแข็งแรงกำยำ ฮึกเหิมมีชีวิตชีวา จอนผมทั้งสองข้างยาว ประไหล่ เครายาวถึงอก สีหน้าอ่อนโยน ห่อคลุมร่างไว้ได้อารมณ์ยาว สีฟ้า มือทั้งสองข้างโพล่อยู่ทางด้านหลัง บุคลิกท่าทางไม่ต่างอันใดกับปราชญ์เมธีสำนักใหญ่

ทันทีที่ย่างเท้าเข้าไปถึงในโถงใหญ่ เงินหย่งก็ประสานมือกล่าว "เงินหย่งคารวะแม่ทัพขวา!"

ชายสูงวัยคนนี้ก็คือหวังซีจือผู้ถูกขนานนามว่า 'เทพอักษร' เขาพยักหน้าน้อยๆ พูดน้ำเสียงราบเรียบ "ศิษย์พี่ไม่จำเป็นต้องมากพิธี พวกเราล้วนคนกันเอง หาต้องเกรงใจกันเช่นนั้นไม่"

ถังอี่หมิงกับซุนหู่เฝ้ามองหวังซีจือ ต่างรู้สึกว่าคุณนี่บุคลิกท่วงท่าสูงส่งไม่ธรรมดา ผิดแผกจากคนทั่วไป

หวังซีจื่อกวาดตามองปราดหนึ่ง ครั้นเห็นถึงอ๋อหมิงกับซุนหนูที่ยืนอยู่ หลังจินหย่ง มุมปากก็ยกยิ้มขึ้นน้อยๆ ยกมือประสาน "ที่แท้ก็มีแขก จากแดนไกลมาเยี่ยมเยือน อี้เซามีได้ออกไปต้อนรับด้วยตนเอง ขออย่าได้ถือสา!"

ซุนหนูประสานมือค้ำับด้วยท่าที่สุภาพนอบน้อม ไม่ได้พูดอันใด ถึงอ๋อหมิงพิจารณาดูหวังซีจื่ออยู่ครู่หนึ่ง เขารู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย เดิมคิดว่าหวังซีจื่อน่าจะอายุน้อยกว่าจินหย่งสักเจ็ดแปดปี หากแต่หวังซีจื่อกลับอายุมากกว่าจินหย่งอยู่โข เรียกว่าย่างเข้าวัยชราแล้ว ส่วนจินหย่งเพิ่งจะสามสิบกว่า แต่กลับเป็นศิษย์พี่ของหวังซีจื่อ!

เท่าที่เขารู้ หวังซีจื่อยามหนุ่มติดตามศึกษาอักษรวิจิตรอยู่กับเว่ยฮูหยิน ตอนเริ่มเรียนอายุน่าจะสักสิบสามสิบสี่ได้แล้ว ตอนนั้นจินหย่งยังไม่เกิด แล้วเหตุใดถึงกลายเป็นศิษย์พี่ของอีกฝ่ายได้

ทว่าสงสัยก็เป็นได้แค่ความสงสัย เมื่อเผชิญหน้ากับท่าทีนอบน้อมของหวังซีจื่อเช่นนั้น ถึงอ๋อหมิงก็ได้แต่แสดงคารวะเอ่ยวาจา นอบน้อม "ได้ยินชื่อเสียงของท่านแม่ทัพมานาน วันนี้ได้มาเห็นกับตาตัวเอง ไม่ผิดจากที่เล่าลือจริงๆ"

เห็นถึงอ๋อหมิงพูดจา นอบน้อมเกรงอกเกรงใจเช่นนั้น หวังซีจื่อก็ถามขึ้น "ศิษย์พี่จิน ท่านผู้นี้คือ?"

"อ้อ ท่านผู้นี้คือถึง...คุณชายถึงเลียง เป็นสหายนิกทของข้า เพราะเลื่อมใสในชื่อเสียงของท่านแม่ทัพ จึงมาเยี่ยมเยียนเป็นการเฉพาะ"

จินหย่งไม่กล้าพูดชื่อถึงอ๋อหมิงออกมาตรงๆ เพราะในราชสำนักจีนชื่อถึงอ๋อหมิงสามอักษรนับว่าเป็นที่เลื่องลืออยู่ไม่ใช่น้อย เรียกได้ว่าเหนือกว่าขุนนางชั้นสูงหลายต่อหลายคน

หวังซีจื่อเอ่ย "ที่แท้ก็คุณชายถึง เสียมารยาทแล้วว"

ตั้งอึ้งหึงอดถามขึ้นไม่ได้ "แม่ท่านแม่ทัพจะมีสงาราคีต่างจาก
คนธรรมดาทั่วไป ทว่าข้าแซ่ตั้งก็อดนึกสงสัยไม่ได้ ทั้งที่อายุของท่านแม่ทัพ
มากกว่าพี่จินอยู่หลายปี แล้วเหตุใดท่านถึงเรียกพี่จินว่าศิษย์พี่เล่า"

หวังซีจือลูบเคราที่อยู่บริเวณหน้าอกพลงยิ้มพูด "คุณชายดัง
คงไม่ทราบ แม้นี่เช้าจะศึกษาอักษรวิจิตรจากเว่ยสุหยินแต่ครั้งอายุ
ยังน้อย แต่ก็มีใช้ศิษย์คนแรก เพราะบิดาของพี่จินกับเว่ยสุหยินเป็น
สหายสนิทกัน นางเคยให้สัญญาว่าหากท่านอาจินมีบุตรชาย นางจะ
รับเขาเป็นศิษย์คนแรก ดังนั้นแม่ในเวลานั้นศิษย์พี่จะยังไม่ถือกำเนิด
แต่ก็เป็นศิษย์คนแรกของเว่ยสุหยินอยู่ก่อนแล้ว เข้าสำนักก่อนเป็นใหญ่
เช่นนั้นข้ายอมต้องเรียกเขาว่าศิษย์พี่"

ไต้ยิ่นเซ่นั้นถึงอึ้งหึงก็หัวเราะ "ที่แท้เรื่องราวก็มีหัตถ์ธรรมเช่นนี้
นี่เอง น่าสนใจจริงๆ"

หวังซีจือสายตาเฉียบคมเป็นประกาย หลังพิจารณาดูกิริยาท่าทาง
ของตั้งอึ้งหึงกับสีหน้าท่าทางของจินหย่งยามแนะนำตั้งอึ้งหึงให้เขารู้จัก
เมื่อครู่ ก็ท่ายออกมอย่างไม่เกร็งเกรง "คุณชายดังกิริยาท่วงท่า
ไม่เหมือนคนธรรมดา ถึงแม้จะสวมใส่อาภรณ์ยาวเฉกปัญญาชนทั่วไป
แต่ก็ไม่อาจปิดบังท่าทางองอาจน่าเกรงขามบนกาย คุณชายดังคงไซ้
ฮั่นอ่องตั้งอึ้งหึงผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือผู้หนึ่งกระมัง"

ตั้งอึ้งหึงตะลึง นึกไม่ถึงว่าสายตาของหวังซีจือจะเฉียบคม ล่วงรู้
ฐานะของตนได้ในปราดเดียว

เขาปั้นสีหน้าสงบนิ่งพูดกลบเกลื่อน "ท่านแม่ทัพล้อข้าเล็กน้อยเล่น
แล้ว ข้าถึงเลียงมิไซ้ฮั่นอ่อง และยังมีไซ้ผู้มีชื่อเสียงเลื่องลืออันใด เป็นเพียง
ชาวบ้านธรรมดาสามัญคนหนึ่งเท่านั้น"

หวังซีจือส่ายหน้า "ในเมื่อคุณชายดังมาถึงเรือนของอึ้งเซ้าก็

ไม่จำเป็นต้องระแวงระวังและยิ่งไม่ต้องวิตกกังวลอันใดทั้งสิ้น อี้เข้ากับ ศิษย์พี่จินเป็นศิษย์ร่วมสำนัก ไหนเลยจะคิดร้ายต่อคุณชายถึง เลี่ยง แปลว่าแสงสว่าง ท่านแช่ถึง อี้กั้ทั้งยังชื่ออักษรตัวเดียว เมื่อเรียบเรียงดู ก็จะมีถึง 'ถึงอี้หมิง (ถึงหนึ่งแสงสว่าง)' ชื่อเดียวแช่เดียวกับอันต้อง ผู้มีชื่อเสียงโด่งดัง"

ถึงอี้หมิงนึกเลื่อมใสในความสามารถของหวังซีจื่อ คนที่มีสายตาเฉียบแหลมเช่นนี้ นับได้ว่าไม่ธรรมดาจริงๆ ยังดีที่หวังซีจื่อสนใจก็แต่ อักษรวิจิตร หลงใหลในทัศนียภาพงดงาม มิได้สนใจการบ้านการเมือง เช่นเชี่ยอัน

เขายิ้มเปิดเผย ประสานมือตอบ "แม่ทัพขวาสายตาเฉียบคม ยิ่งนัก ในเมื่อท่านแม่ทัพดูออก เช่นนั้นข้าแช่ถึงก็ไม่จำเป็นต้องปิดบังอันใดอีก ข้าคือถึงอี้หมิง และไช้อ่องแคว้นอันอย่างที่ท่านว่าไว้จริงๆ"

หวังซีจื่อหัวเราะ "จริงอย่างที่ข้าคิดไว้"

ถึงอี้หมิงพูดต่อ "ข้ารู้สึกแปลกใจ ท่านแม่ทัพรู้ได้เช่นไร"

หวังซีจื่อตอบ "ศิษย์พี่จินเป็นศิษย์พี่ของข้า ปีที่แล้วเคยเดินทาง เป็นทูตให้อันต้อง แต่ปีนี้เขาไม่เพียงเดินทางมาเจียนคังตามลำพัง วันนั้นยังพามารุชผู้มีท่าทางไม่ธรรมดา เต็มเปี่ยมไปด้วยอำนาจบาบริมาด้วย ดังนั้นอี้เข้าจึงกล้าทนายออกมา"

ถึงอี้หมิงนึกเลื่อมใสความสามารถในการสังเกตของหวังซีจื่อ อันที่จริงน่าจะบอกว่หวังซีจื่อล่วงรู้ถึงสายสนกลในของกรมราชองครักษ์ได้ตั้งแต่แรก และรู้ว่าจินหย่งซ่อนตัวอยู่ที่เจียนคังก่อนแล้ว แต่ที่ไม่ได้เปิดโปงและไม่ได้รายงานเรื่องนี้ นั่นก็เห็นได้ชัดว่าหวังซีจื่อไม่ได้คิดเป็นศัตรูกับจินหย่งและไม่ได้คิดเป็นศัตรูกับแคว้นอัน ทว่าหวังซีจื่อมีฐานะเป็นขุนนางราชสำนักจิ้น การกระทำเช่นนี้ของเขาชวนให้ถึงอี้หมิง

นี่สงสัย

"ในเมื่อท่านแม่ทัพรู้ว่าข้าคือถึงอึ้งหิมิง หน้ข้าแคว้นฮั่นกับราชสำนักจิ้น ยามนี้ยังอยู่ในฐานะเป็นศัตรูกัน หากแม่ทัพนำตัวข้าไปมอบให้ทางการ ย่อมแลกมาได้ซึ่งเกียรติยศชื่อเสียงทรัพย์สินเงินทองมิสิ้น อีกทั้งยัง แสดงให้เห็นถึงความจงรักภักดีที่ท่านแม่ทัพมีต่อองค์จักรพรรดิและ ต่อแผ่นดินได้ด้วย แล้วเหตุใดท่านถึงไม่ทำเล่า" ถึงอึ้งหิมิงถาม

หวังซีจือหัวร่อ "ฮั่นฮ้องเห็นข้าหวังซีจือเป็นคนเช่นไร ฮั่นฮ้อง นำชาวบ้านของหฺร่นเว่ยต่อต้านพวกนอกด่านอยู่บนเขาไท่ซาน เรื่องนี้ เป็นที่เลื่องลือมาช้านาน แมื่อก่อนหน้านี้ฮั่นฮ้องจะได้รับการแต่งตั้งจาก แคว้นเยียน อีกทั้งยังแต่งงานกับองค์หญิงแคว้นเยียน ทว่าตอนนี้ฮั่นฮ้อง มิใช่หันไปโจมตีซึ่งใจวสวิใจของแคว้นเยียนหรือไรกัน เพียงเท่านี้ก็ มากพอจะบอกให้รู้ได้แล้วว่าฮั่นฮ้องกับราชสำนักจิ้นของพวกเรามิได้ มีอันใดแตกต่าง ขอเพียงเป็นผู้มีสายตากว้างไกล ไม่มีผู้ใดไม่เลื่อมใส ในการกระทำของฮั่นฮ้อง ไม่ว่าจะขุนนางใหญ่ในราชสำนักหรือชาวบ้าน ร้านตลาด ไม่มีสักคนที่จะไม่พูดถึงฮั่นฮ้อง ทุกคนต่างยกย่องฮั่นฮ้อง เป็นวีรบุรุษผู้กล้าด้วยกันทั้งสิ้น"

ถึงอึ้งหิมิงประหลาดใจ นี้ก็ไม่ถึงว่าพวกชาวบ้านเขมืองกับเหล่า บัญญาชนราชสำนักจิ้นจะยกย่องเขามากมายเช่นนี้ แมื่แต่คนอย่าง หวังซีจือเองก็ยังเลื่อมใสศรัทธาในตัวเขา นั้นก็หมายความว่าทุกสิ่ง ทุกอย่างที่เขาทำก่อนหน้านี้นั้นล้วนถูกต้องดีงามแล้ว

"ท่านแม่ทัพกล่าวเกินไปแล้ว ข้าก็แค่พยายามอย่างสุดความสามารถ เท่านั้น หากกล้าเรียกตัวเองว่าวีรบุรุษไม่ หากไม่มีพี่น้องผู้ใต้บังคับบัญชา ที่ร่วมเป็นร่วมตายกันมา ข้าไหนเลยจะเป็นฮั่นฮ้องอย่างเช่นทุกวันนี้ได้ ความดีความชอบทั้งหมดล้วนเป็นของพวกเขา พวกเขาต่างหากถึงจะ

เป็นวีรบุรุษผู้กล้าแท้จริง ถึงท่านแม่ทัพจะคิดกับแคว้นอื่นของพวกเขา
เช่นนี้ แต่เกรงว่าจักรพรรดิองค์ปัจจุบันอาจจะไม่คิดแบบเดียวกัน
วัตถุประสงค์ในการมาของข้าแท้แล้วง่ายตายยิ่งนัก ข้าแค่หวังว่าจะ
ฟื้นฟูความสัมพันธ์ระหว่างพวกเราแคว้นอื่นกับราชสำนักจีนได้ ชัดก็แต่
ข้ามองไม่เห็นหนทาง" ถึงอึ้งหิมิงพูดต่อมตน

หวังซีจือยิ้ม "อันต้องมิจำเป็นต้องกลัดกลุ้ม ก็แค่หนทางเท่านั้น
มิใช่หรือไร ราชสำนักจีนในเวลานี้ โอรสสวรรค์ก็แค่ตำแหน่งที่ตั้งขึ้น
ลอยๆ เท่านั้น อำนาจที่แท้จริงตกอยู่ในกำมือของขุนนางราชสำนัก
หากอันต้องอยากผูกสัมพันธ์กับราชสำนักจีนจริง เช่นนั้นก็ไปพบ
สมุหกลาโหมหวนเถิด ข้าเชื่อว่าท่านสมุหกลาโหมย่อมยินดีที่จะได้พบ
อันต้องในตำนานสักครั้งแน่"

"สมุหกลาโหมหวน? ท่านหมายถึงหวนเวิน?" ถึงอึ้งหิมิงถาม

หวังซีจือพยักหน้า "สยบเชิงอันตั้งมั่นรักษาจึงเซียงและปาสู มิใช่เขา
แล้วยังจะเป็นผู้ใดได้อีก"

ถึงอึ้งหิมิงรู้ว่าหวนเวินเป็นขุนนางเรื่องอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดใน
ประวัติศาสตร์ราชวงศ์ตงจิ้น ในมือล้วนแต่เป็นกุนซื่อแม่ทัพเลื่องชื่อ
จำนวนนับไม่ถ้วน แม้แต่หวังซีจือ เชี่ยวอันก็ต่างล้วนเคยเป็นเสนาธิการ
ทำงานรับใช้หวนเวิน ยามชราถึงขนาดเคยคิดจะปลดองค์จักรพรรดิ
ตั้งตนเป็นใหญ่ นำเสียดายที่อายุขัยของเขาไม่ยืนยาวพอ ไม่อาจขึ้นเป็น
จักรพรรดิได้ หากไม่แล้วราชสำนักจีนของตระกูลซือหม่าในยามนี้คงต้อง
เปลี่ยนเป็นของคนแซ่หวนแล้ว

"หากได้รับคำชี้แนะจากท่านแม่ทัพ ข้าแซ่ถึงยอมซาบซึ่งใจยิ่ง"
ถึงอึ้งหิมิงประสานมือ

หวังซีจือพูด "เรื่องนี้หาได้ยากแต่อย่างไร พຽนี้ท่านสมุหกลาโหม

เชิญเข้าไปงานเลี้ยง หากอันอ่องไม่ติดขัดอันใดยอมตามเข้าไปด้วยกัน
ได้"

"เช่นนั้นก็ต้องขอบคุณท่านแม่ทัพแล้ว" ถึงอึ้งหึงคารวะหวังซีจื่อ
ด้วยใจจริง

หวังซีจื่อรีบพูดขึ้น "อันอ่องทำเช่นนั้น อี้เซ่ามีโอกาสรีบไหว วันนี้มีแขก
มาเยือนถึงเรือนชาน อี้เซ่าได้ให้คนเตรียมสุรารอาหารเล็กๆ น้อยๆ
ไว้ต้อนรับอันอ่องแล้ว หวังว่าอันอ่องจะไม่ปฏิเสธ"

ถึงอึ้งหึงตอบรับอย่างไม่เกรงใจ "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็ไม่ขัด
ศรัทธาแล้ว!"

หวังซีจื่อยิ้ม "วันนี้มีโอกาสได้พบอันอ่อง นับเป็นวาสนาของข้า
อี้เซ่า อันอ่องเชิญ"

ถึงอึ้งหึง จินหย่ง ซุนหู่อยู่ในคฤหาสน์หวังซีจื่ออยู่พักใหญ่ กว่าจะ
ออกจากจวนแม่ทัพขวามา ก็หลังจากกินดื่มกันเป็นที่อื่มนำสำราญ
จากนั้นก็นัดไปจวนสมุหกลาโหมหวนเวินพร้อมกันพร้อมนี้

ถึงอึ้งหึงถาม "จินหย่ง หวังซีจื่อเป็นเช่นนี้มาโดยตลอดหรือ"

จินหย่งยอมเข้าใจถึงความหมายของถึงอึ้งหึง "มิผิด เขาไม่สนใจ
เรื่องการบ้านการเมือง และยังไม่สนใจวิถีขุนนาง ตำแหน่งแม่ทัพขวา
ของเขาเป็นก็แค่การฝากชื่อเท่านั้น ทั้งนี้เพราะหวนเวินเห็นเขามีชื่อเสียง
เลยคิดหาทางดึงตัวเขามาเป็นพวกด้วย ทว่าหวังซีจื่อกลับเหมือน
ไม่ยอมรับน้ำใจ สนุกสนานอยู่กับภรรยาแล้ว ไซ้แล้ว เดือนสามปีนี้
เขายังเชื้อเชิญปัญญาชนผู้มีชื่อเสียงจำนวนมากไปชุมนุมกันที่ศาลา
หลังถึงบนเขาไควจี ผูกสัมพันธ์ผ่านอักษร เปิดอกพูดคุยกันอยู่นาน
หลายวัน"

"ฮ่าๆ เรื่องนี้ข้ารู้ เขายังเขียน 'อารัมภกถาหลังถึง'* ไว้ด้วยใช่หรือไม่"
ถึงอึ้งหึงหัวเราะ

จินหย่งตะลึง "นายท่าน ท่านรู้ได้เช่นไร"

ถึงอึ้งหึงยิ้มตอบ "ข้ายังรู้ด้วยว่าคนที่เข้าร่วมในคราวนี้มีเชื้ออัน
และขุนหัวอีกด้วย"

จินหย่งมองดูถึงอึ้งหึงอย่างประหลาดใจ เขาพิมพ์ "หรือนายท่าน
จะเป็นเทพเซียน ถึงรู้เรื่องราวพวกนี้ได้ ไม่น่าเชื่อจริงๆ...นายท่าน
ตอนนี้ไม่เข้าแล้ว พวกเราแวะไปคฤหาสน์ตระกูลเซียที่อยู่ข้างหน้ากัน
สักหน่อยดีกว่า ไม่ทราบว่าคุณนายท่านคิดเห็นเช่นไร"

"ก็ดี ข้าเองก็อยากพบเชื้ออันอยู่เหมือนกัน กวนจงหวังเหมิง
หนึ่งมหาเสนา เชื้ออันทั่วหัวล้านถวิลหา ข้ามีหวังเหมิงแล้ว หากมี
เชื้ออันอีกคน พวกเราแคว้นฮั่นไหนเลยจะต้องกังวลว่าจะทำการใหญ่
ไม่สำเร็จ!" ถึงอึ้งหึงกล่าว

ขุนหัว จินหย่งมองหน้ากันไปมาคล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ ทว่า
พวกเขาล้วนฟังออก ถึงอึ้งหึงยกย่องหวังเหมิงกับเชื้ออันยิ่งยวด

"นายท่าน เชิญตามข้ามา ตระกูลเซียอยู่ห่างไปไม่ไกล" จินหย่ง
นำทาง

พวกเขาสามคนเดินลึกเข้าไปในตรอก ระหว่างกลางมีคฤหาสน์
หลังใหญ่คั่นอยู่สามถึงห้าหลัง ก่อนจะมาหยุดอยู่หน้าคฤหาสน์หลังหนึ่ง
จินหย่งชี้บอก "นายท่าน ที่นี่ก็คือคฤหาสน์ของเชื้ออัน"

ถึงอึ้งหึงรู้สึกตื่นเต้น ถึงไม่แน่ใจว่าจะชักจูงเชื้ออันให้มาช่วยงานได้

* 'อารัมภกถาหลังถึง (หลังถึงหัว)' หรือ 'บทนำรวมกวีที่หลังถึง' เป็นบทประพันธ์ที่แต่งโดยหวังซือ
ปราชญ์ผู้มั่งคั่งในด้านการเขียนลายอักษรสมัยราชวงศ์ตงจิ้น ในวันที่ 3 เดือน 3 รัชสมัยหย่งเหอปีที่ 9
แห่งจักรพรรดิจินมู่ตี้ เขาได้จัดงานเลี้ยงชุมนุมกวี ณ ศาลาหลังถึง ในเขตไค่วจี เมื่อรวบรวมบทประพันธ์
ที่กวีทำกันอื่นๆ แต่งขึ้นมาแล้ว หวังซือจึงเขียนบทนำด้วยลายอักษรที่หลากหลายงดงาม ถือเป็นผลงาน
ชิ้นเอกของเขา และเป็นผู้ทำให้เกิดประเพณีแต่งบทกวีกันในวันที่ 3 เดือน 3

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็หวังว่าในการพบเจอกันครั้งแรกนี้ตนเองจะสร้างความประทับใจให้อีกฝ่ายได้

เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ คุงหนึ่ง ก่อนจะหันไปบอกกับจินหย่ง "ไปส่งหนังสือขอเข้าพบกันเถอะ!"

"นายท่าน จะให้ประกาศนามอันต้องออกไปตรงๆ หรือไม่"

"อืม เชี่ยอันกับหวังเหมิงก็เหมือนๆ กัน ต่างเป็นผู้มีสติปัญญาความสามารถ ย่อมต้องตระหนักถึงสายสนกลในของพวกเราได้ไม่ยาก"

ประตูคฤหาสน์ตระกูลเชี่ยเปิดกว้าง ข้างประตูไม่มีคนเฝ้า จินหย่งเดินไปหยุดอยู่ที่หน้าประตู ตะโกนเข้าไปด้านใน "มีคนอยู่หรือไม่"

บานประตูซบไหว ชายในอาภรณ์ยาวสีเทา มีผ้าคาดผมอยู่บนศีรษะเดินออกมาจากหลังประตู เขาเหยียดยึดเอวพลงถาม "มีธุระอันใด"

จินหย่งล้วงเอาหนังสือขอเข้าพบกับเงินอีกจำนวนหนึ่งออกมา ค้อมกายบอกกับอีกฝ่าย "รบกวนพี่ชายเข้าไปรายงานท่านเจ้าบ้านสักคำ บอกว่า...บอกว่าอันต้องถึงอี่เหมิงใครขอเข้าพบ"

ได้ยินเช่นนั้น ชายในอาภรณ์ยาวสีเทาก็มีสีหน้าประหลาดใจ หลังตั้งสติได้เขาก็พิจารณาดูจินหย่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถามออกมา "ท่านคืออันต้อง?"

จินหย่งส่ายหน้า หลบไปอีกด้าน ซี่ไปที่ถึงอี่เหมิงพลงบอกอีกฝ่าย "ไม่ใช่ ท่านนี้ต่างหากถึงจะใช้อันต้อง"

ชายในอาภรณ์ยาวสีเทาจัดแจงเสื่อผ้าให้เข้าที่เข้าทาง เขาแสดงคารวะนอบน้อมต่ออี่เหมิง พุดน้ำเสียงกระจ่างชัด "แขกผู้มีเกียรติมาเยือน มิได้ออกมาต้อนรับแต่แรก เชี่ยอันต้องเข้าไปคุยกันด้านในเถิด!"

ถึงอึ้งหิมมองดูอีกฝ่าย ชายในอาภรณ์ยาวสีเทาผู้นี้อายุน่าจะ
สักสามสิบต้นๆ แม้จะแต่งกายด้วยอาภรณ์เรียบง่าย ทว่าใบหน้ากลับ
ได้รูป จังหวะการย่างก้าวเคลื่อนไหวล้วนดูมีมารยาทสุภาพเรียบร้อย
นึกไม่ถึง ขนาดคนเฝ้าประตูของคฤหาสน์ตระกูลเซียยังรู้จัก
มารยาทถึงเพียงนี้

"รบกวนพี่ชายแล้ว!" ถึงอึ้งหิมประสานมือตอบอีกฝ่าย
ชายในอาภรณ์ยาวสีเทาเบี่ยงตัวเล็กน้อย ผายมือ ค้อมตัวกล่าว
"เชิญ!"

ถึงอึ้งหิม "อืม" ออกมาคำหนึ่งแล้วก้าวเท้าเดินตามอีกฝ่ายเข้าไป
ยังโถงใหญ่ในคฤหาสน์ตระกูลเซีย

ทันทีที่เข้าไปถึงด้านใน ถึงอึ้งหิมก็รู้สึกได้ว่าที่นี่ไม่เหมือนกับ
คฤหาสน์อื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นการตกแต่งหรือการจัดวาง ทุกอย่างล้วน
เป็นไปอย่างเรียบง่าย นอกจากเก้าอี้กับโต๊ะจำนวนหนึ่งแล้วก็ไม่มีสิ่งใด
อื่นอีก บนผนังไม่มีภาพอักษรศิลป์ใดๆ แขนงประดับ ดูไม่เข้ากับ
ตรอกคู่อี้ที่เต็มไปด้วยคฤหาสน์หรูหราเลยแม้แต่น้อย

ที่นี่คือคฤหาสน์ตระกูลเซียอย่างนั้นหรือ ถึงอึ้งหิมอดตามตัวเอง
ในใจไม่ได้

ชายในอาภรณ์ยาวสีเทาประสานมือ "แขกผู้มีเกียรติทั้งสาม
ได้โปรดพักรออยู่ที่นี้สักครู่ ช้าน้อยจะไปตามนายท่านออกมา บนโต๊ะ
มีน้ำชา เชิญทุกท่านดื่มกินได้ตามสบาย" พุดจบ ชายในอาภรณ์ยาว
สีเทาก็เดินตรงไปทางเรือนด้านหลังไม่รอฟังคำตอบจากพวกถึงอึ้งหิม

"นายท่าน ที่นี่ขอมขออภัยนั้ นึกไม่ถึงว่าเซียอันจะยากจนขั้นแค้น
เช่นนี้" ชุนหู่กวาดตามองไปรอบๆ อย่างแปลกใจ

จินหย่งอธิบาย "เสี่ยวหู่ เจ้าไม่เข้าใจ ข้าได้ยินว่าเซียอันเสื่อมใส

ส่งเสริมการประหยัคมัธยัสถ์ แม้แต่ป่าวไฟรในคฤหาสน์ก็ยังมีย่อยเสียยิ่งกว่าน้อย เพราะเขาเคยปลีกตัวเร็นกายอยู่ที่ตงซาน จึงคุ้นเคยกับการอยู่ตามลำพัง"

"อืม ถูกแล้ว เขี่ยอัน ชื่อรองอันสื่อ สมญานามผู้ปลีกวิเวกแห่งตงซาน การที่เขาพำนักอยู่ในที่พักเช่นนี้ นั้นแสดงให้เห็นชัดว่าเขาเห็นที่นี้เป็นดังตงซานที่เขาเคยใช้ปลีกวิเวก ทว่าน่าเสียดาย ตรอกคู่อี้ไม่ใช่ตงซาน ต่อให้เขารักษาสภาพภายในคฤหาสน์ให้เป็นเช่นตงซานก็ไม่อาจเปลี่ยนตรอกคู่อี้ให้กลายเป็นตงซานได้ การทำตนเป็นผู้ตื่นเพียงหนึ่งเดียวยามผู้คนทั่วหล้าเขามาเวลานั้นแม้จะเป็นสิ่งดี แต่ย่อมต้องเหน็ดเหนื่อยมิใช่น้อย" ถึงอึ้งหิมิงอดพูดอย่างปลงอนิจจังไม่ได้

'แปะๆ!'

จู่ๆ ก็มีเสียงปรบมือดังขึ้นจากทางด้านหลัง ตามติดด้วยเสียงของใครบางคน "เยียมๆ! คำพูดของอันอ่องโดนใจข้าแซ่เขี่ยยิ่งนัก"

น้ำเสียงของคนผู้นั้นก้องกังวานเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง ทำเอาถึงอึ้งหิมิง จินหย่ง ซุนหู่ถึงกับสะดุ้ง เสียงของคนผู้นี้ไม่ต่างอะไรกับน้ำเสียงของชายเฝ้าประตูก่อนหน้านี้เลยแม้แต่น้อย

พวกเขาสามคนต่างนึกสงสัย ที่ปรากฏต่อสายตาคือบุรุษในอาภรณ์บัณฑิตสีฟ้าคราม มีรัดเอวหยกคาดอยู่บนเอว เส้นผมถูกรวบเป็นมวยสูง ที่แท้เขี่ยอันก็คือชายเฝ้าประตูที่นำทางพวกเขามาที่นี้คนนั้น

"ข้าน้อยเขี่ยอัน คารวะอันอ่อง!" เห็นพวกถึงอึ้งหิมิงตะลึงอยู่กับที่ เขาก็ค้อมกายเอ่ยปากแสดงคารวะ

ถึงอึ้งหิมิงกลับมาได้สติจึงรีบกล่าว "ชื่อเสียงของท่านเขี่ยดังก้องอยู่ในหูข้ามานาน วันนี้ได้พบ มิผิดจากคำเล่าลือเลยจริงๆ เมื่อครู่ข้า

มีตาแต่หามีแววไม่ ขอท่านเยี่ยอย่าได้ถือสา"

เยี่ยอันหัวรอ "อันอ่องกล่าวชมกันเกินไปแล้ว เยี่ยอันก็แค่ชาวป่า ชาวเขาคนหนึ่งเท่านั้น มีชื่อเสียงไม่มีชื่อเสียงอันใดกัน เทียบกับชื่อเสียงของอันอ่องแล้ว มีต่างกับเอาจันทร์กระจ่างไปเทียบกับตะวันเจ็ดจ้าว ไหนเลยจะเทียมเทียบได้"

ถึงอึ้งหมิงพิจารณาดูเยี่ยอันโดยละเอียด เยี่ยอันโครงหน้างดงาม หล่อเหลาไร้ที่ติ ได้คิ้วเข้มเป็นระเบียบคือดวงตารับวาวเป็นประกาย มีชีวิตชีวา เสมือนหนึ่งอัญมณีล้ำค่า สติปัญญาเฉียบแหลมล้ำลึก ปราภภูษัตถ์อยู่บนหน้าผากกว้าง ทว่าภายใต้ท่วงท่าสงบนิ่งนั้นกลับแฝงไว้ซึ่งพลังโน้มมน้าวจิตใจ ขณะเดียวกันก็ชวนให้คนรู้สึกยากเกินกว่าจะเข้าใจ

พอได้ยินเสียงของเยี่ยอันแฝงสำเนียงชาวลัวหยาง ถึงอึ้งหมิงก็รู้สึกประหลาดใจ "เทียบกับท่านเยี่ยแล้ว ข้าแต่ต่างหากถึงจะเป็นจันทร์กระจ่าง ท่านเยี่ยคือพระอาทิตย์เจ็ดจ้าว หาไม่แล้วตอนผ่านประตูเข้ามาเมื่อครู่ ข้าแต่ถึงคงไม่ถูกรังสีบนกายของท่านเยี่ยกลบจนสองตามีขอบไม่อาจเห็นถึงตัวตนที่แท้จริงของท่านได้ น่าละอายใจยิ่งนัก"

เยี่ยอันยิ้ม "คำพูดแสดงความเกรงอกเกรงใจไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนพูดได้ ชาวป่าชาวเขาไม่ว่าเช่นไรก็ยังคงเป็นชาวป่าชาวเขา ต่อให้ยามนี้กลายเป็นขุนนางราชสำนักพักอยู่ในตรอกคู้ แต่ก็มีอาจเปลี่ยนความเคยชินที่มีอยู่แต่เดิม คำพูดเกรงอกเกรงใจเพียงพอแต่เท่านั้นเถิด หาไม่แล้วพูดกันสามวันสามคืนก็คงไม่จบ บ้านเรือนข้าซอมซ่อ ไม่มีอันใดต้อนรับหวังว่าอันอ่องจะไม่ถือสา"

"หามีได้ ยามข้าแต่ตั้งอยู่บนเขาไท่ซาน ที่พักซอมซ่อกว่านี้มากมายหลายเท่านี้ แต่ถึงกระนั้นก็มีความสุขดี ท่านเยี่ย แคว้นอันกับ

ราชสำนักจีนมิได้มีมิตรภาพที่ดีต่อกัน ไม่ทราบว่าจะเข้าแซงเข้ามาเยี่ยมเยือนถึงเรือนชานเช่นนี้ จะนำเรื่องยุ่งยากอันใดมาให้หรือไม่" ถึงอึ้งหิมิงถามอย่างเป็นกังวล

เซี่ยอันตอบอย่างไม่นึกใส่ใจ "ที่นี่ก็แค่กระท่อมหญ้าฟางสามหลัง เซี่ยอันอยู่ในราชสำนักก็เป็นแค่ขุนนางตัวเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น หากมิใช่เพราะบรรพบุรุษคุ้มครอง คงไม่มีทางเข้ามาพำนักอาศัยอยู่ในตรอกคู่อี้ได้ อันต้องวางใจ เรื่องที่อันต้องมาที่นี่ไม่มีทางนำเรื่องยุ่งยากอันใดมาสู่ข้าได้ เพราะแต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยมีผู้ใดนึกใส่ใจชาวป่าชาวเขาอันต้อง เสิญ่!"

"ฮ่าๆ เช่นนั้นข้า่น้อยก็ไม่ปฏิเสธแล้ว" ถึงอึ้งหิมิงบอก

ทุกคนต่างพากันนั่งลง เซี่ยอันพูดออกมาตรงๆ "อันต้องเสียงอันตรายเดินทางมาเจียนคัง เชื่อว่าคงมีเรื่องสำคัญ มิทราบว่าจะอันต้องพอจะบอกให้ข้ารู้ได้หรือไม่"

ถึงอึ้งหิมิงไม่คิดปิดบังเซี่ยอันอยู่แต่แรกแล้ว หน้าข้ายังหวังว่าเขาจะยินดีช่วยตนเองอีก หากอาศัยชื่อเสียงของเซี่ยอันในราชสำนักจีนผนวกกับการมีหวังซึ่งคือคอยช่วยเหลือ คิดจะเป็นพันธมิตรกับราชสำนักจีนย่อมไม่ใช่เรื่องยาก เมื่อถูกเซี่ยอันถามออกมาตรงๆ เขาจึงไม่อ้อมค้อมและบอกอีกฝ่ายทันที "เรียนตามตรง ข้าแซงถึงเดินทางมาที่นี่ในคราวนี้ก็เพื่อผูกสัมพันธ์สองแคว้น"

"อืม ข้าได้ยินว่าอันต้องโจมตีบุกยึดชิงโจว สวีโจวของแคว้นเยียนรวมถึงเหยียนโจวบางส่วน มิทราบว่าจะเรื่องนี้จริงเท็จเช่นไร"

"เป็นความจริง เรื่องนี้เกรงว่าจะแพร่สะพัดไปทั่วหัวแล้ว หาใช่ความลับแต่อย่างใดไม่"

"ข้าได้ยินว่าก่อนหน้านี้อันต้องรับรองคหฺกฺยฺแคว้นเยียนเป็นสุหยิน

อีกทั้งยังสวามิภักดิ์ต่อแคว้นเยียน เรื่องนี้เล่า? เป็นความจริงด้วยหรือไม่"

ถึงอึ้งหิมิงพยักหน้า

"ข้ายังได้ยินอีกว่าอันฮ่องเคยมอบอาวุธยุทธภัณฑ์ให้แคว้นเยียนหลายครั้งหลายครา หน้าซำปีที่แล้วยังทำการแลกเปลี่ยนลัญจกรหยกกับเสบียงอาหารจำนวนมหาศาลกับแคว้นเยียนอีกด้วย?"

น้ำเสียงของเซี่ยอันเฉียบขาดขึ้นทุกขณะ คล้ายกำลังตำหนิถึงอึ้งหิมิง

ถึงอึ้งหิมิงเจียบไม่พูดไม่จา

แววตาของเซี่ยอันวิบวาวเป็นประกาย บรรยากาศอบอุ่นเป็นมิตรภายในโถงใหญ่กลับกลายเป็นตึงเครียดด้วยคำถามของเซี่ยอัน จินหย่งซุนหู่กุมมือแน่นมองดูถึงอึ้งหิมิง รอฟังว่าเขาจะตอบเช่นไร

จู่ๆ ถึงอึ้งหิมิงก็หัวเราะ

"อันฮ่องหัวเราะอันใด หรือคากกล่าวซำมีอันใดน่าขบขัน" เซี่ยอันถามไม่เข้าใจ

ถึงอึ้งหิมิงหยุดหัวเราะ มุมปากยกยิ้มน้อยๆ พูดเนิบๆ "คำถามของท่านเซี่ยล้วนหลักแหลมคมคาย จะตอบก็ไม่ได้ จะไม่ตอบก็ไม่ได้ กระนั้นว่ากันตามมารยาทแล้ว เรื่องนี้ซำไม่ตอบคงไม่ได้ จึงได้แต่ใช้เสียงหัวเราะตอบแทน"

"หรืออันฮ่องไม่คิดจะอธิบายถึงสิ่งที่ท่านทำไปทั้งหมด ไม่แม้แต่จะพูดเรื่องราวไม่สลักสำคัญอันใดแม้เพียงประโยค?" เซี่ยอันถาม

ถึงอึ้งหิมิงตอบ "ที่ท่านเซี่ยพูดมาทั้งหมด ล้วนแต่เป็นความจริงที่มีอาจปฏิเสธ เช่นนั้นแล้วซำยังจะต้องอธิบายอันใดอีก"

"เยี่ยมเยียนถึงเรือนชานคือแขก ในเมื่ออันฮ่องมาเยี่ยมซำ ท่านก็เท่ากับเป็นแขกของซำ มิควรตรวนไม้ต้อนรับ ทว่าอันฮ่องเป็นฮ่อง

แคว้นฮั่น ก่อเรื่องทำลายเกียรติภูมิพวกเราราชสำนักจั้นไปไม่น้อย ยิ่งไปกว่านั้นยามนี้สัมพันธะระหว่างสองแคว้นเองก็ตกอยู่ในภาวะตึงเครียด คงไม่เป็นการสมควรที่ข้าจะติดต่อของแฉะกับฮั่นอ่อง ทว่าฮั่นอ่องวางใจ พ้นจากประตูเรือนข้าไป ข้าจะทำเหมือนเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน และจะไม่เปิดโปงฐานะของฮั่นอ่อง ส่วนปัญหาเรื่องผูกสัมพันธะนั้น มิใช่เรื่องที่ขุนนางชั้นผู้น้อยอย่างข้าจะจัดการอันใดได้ อย่างไม่รู้ก็ต้องขอให้ฮั่นอ่องไปพบท่านสมุหกลาโหม พຽ່งนี้ท่านสมุหกลาโหมมีงานเลี้ยง ผู้คนที่เข้าร่วมงานล้วนแต่เป็นขุนนางราชสำนักที่มีชื่อเสียง เป็นบุคคลสำคัญของราชสำนัก ฮั่นอ่องลองไปที่นั่นดู บ้านพักโกโรโกโสของข้าฮั่นอ่องยังหาพบได้ จวนสมุหกลาโหมหวนผู้เลื่องชื่อฮั่นอ่องย่อมหาพบได้ไม่ยาก" เชี่ยวอันพูดส่งแขกด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมจริงจัง

"ท่านเชียวคิดไล่แขก?" จินหย่งถาม

เชี่ยวอันตอบ "ข้าพูดกระจ่างชัดแล้ว ไม่จำเป็นต้องอธิบายอีก เชิญพวกท่านทั้งสามกลับไปได้!"

ทันทีที่พูดจบ เชี่ยวอันก็เดินตรงเข้าไปในเรือนด้านหลัง ไม่หันหน้ากลับมาอีก

ขุนหู่พรวดพราดโมโหลุกขึ้นยืน เตรียมวิ่งตามไปยังเรือนด้านหลัง

"ขุนหู่ ห้ามหุนหันพลันแล่น!" ถึงอี่หมิงปราม

ขุนหู่ไม่ยอมเชื่อฟัง "ท่านอ่อง เขานึกว่าตัวเองเป็นใครกัน เรื่องนี้ข้าไม่อาจทนนิ่งเฉยดูตายได้ ข้าจะฆ่าเขาเสีย จะได้ไม่ต้องกังวลว่าจะมีคนเปิดเผยฐานะของท่านอ่อง"

ถึงอี่หมิงบอก "ไปไม่ได้ เจ้าตามข้ามา ในเมื่อเจ้าบ้านเขาเอ่ยปากไล่แล้ว พวกเราก็ไปกันเถอะ" ถึงอี่หมิงดึงมือขุนหู่เดินตรงไปที่ประตู

พอออกจากคฤหาสน์ตระกูลเซีย ถึงอึ้งหิมิงก็ปล่อยมือขุนหนู เขาบอกกล่าว "เออละ นี่ก็สายมากแล้ว พวกเรากลับที่พักกันเถอะ พรุ่งนี้ยังต้องไปจวนสมุหกลาโหมอีก"

จินหย่งพูดอย่างไม่สบอารมณ์ "ท่านอ่อง ไยเชียยันถึงปฏิบัติต่อท่านอ่องเยี่ยงนี้ ยามนี้เข้ารัฐฐานะของท่านแล้ว เป็นไปได้หรือไม่ว่าเขาอาจจะ..."

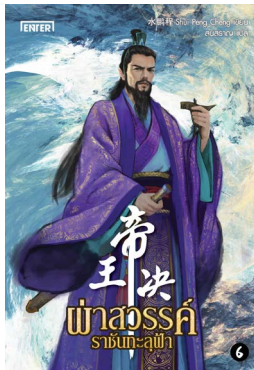
"เจ้าวางใจเถอะ เชียยันเป็นคนฉลาด ย่อมรู้ดีว่าควรทำเช่นไร พรุ่งนี้เช้าที่คฤหาสน์นวนวิน เขาต้องช่วยพวกเราพูดแน่ เรื่องผูกสัมพันธ์กับราชสำนักจีนนั้นสำเร็จไปกว่าครึ่งแล้ว" ถึงอึ้งหิมิงพูดอย่างสุขุมเยือกเย็น

ขุนหนูถาม "ท่านอ่อง เชียยันปฏิบัติต่อท่านเช่นนี้ แล้วจะยอมช่วยพวกเราพูดหรือ"

ถึงอึ้งหิมิงยิ้มไม่ตอบ ทำเพียงพูดเนิบๆ "กลับกันเถอะ เห็น้อยกันมาทั้งวัน ควรพักผ่อนได้แล้ว"

พวกถึงอึ้งหิมิงสามคนเดินจากไปได้ไม่ทันไร เชียยันก็เดินออกมาหยุดอยู่หน้าคฤหาสน์ตระกูลเซีย มองดูเงาร่างของคนทั้งสามที่เดินอยู่ท่ามกลางแสงตะวันรอน ก่อนแสดงคารวะนอบน้อมไปทางเงาร่างของพวกเขา และบอกกับตัวเอง "ฮั่นอ่อง ขออภัยที่ข้าทำตัวหยาบช้า เรื่องผูกสัมพันธ์ พรุ่งนี้ข้าจะพยายามอย่างสุดความสามารถ!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6190->